

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. IX. Quomodo pius exercitator possit Deum contemplari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

Enchiridij Parvulorū Lib. 2.

Etiam. Lux creata, tam spiritua-
lis quàm sensibilis, participatio-
ne solùm lux est, illius veræ lu-
cis typus & umbra duntaxat est.

Plura possemus adferre ex San-
ctorum monumentis, quæ pias
mentes ad amorem patriæ cæle-
stis vehementer accenderent: sed
hoc aliàs (si Deus voluerit) facie-
mus. Nobisenim in animo est,
colligere * Psychagogiam ex
scripturis beati Augustini Episco-
pi, & beati Gregorij Papæ, in qua
copiosius de felici statu ipsius su-
pernæ Ierusalem tractabitur.

* Iam
est data
Psych-
agogia,
quæ hic
promit-
titur.

CAPUT IX.

Quomodo pius exercitator possit Deum contemplari.

1. Contemplatio Dei summatim, quoad natu-
ram, personas, & attributa in communi.
2. Speciatim, attributum Potentia & bonitatis
in creatione universi;
3. Præsentia in omnibus rebus & locis;
4. Sapientia, per quam omnia scit, & provi-
det, & gubernat.
5. Infinitas, in essentia prorsus incomprehen-
sibili.
6. Quomodo in se ex natura invisibilis, per gra-
tiam se exhibeat visibilem creaturæ.
7. Immunitas ab omni compositione & concre-
tione in Deo est.
8. Esse fontale, & solum verum.
9. Cur de Deo corporalia dicantur.
10. Immensus est, & nullo loco clauditur.

I.
Quomodo
reveren-
ter & cir-
cumspic-
tè medi-
tandum
est de Deo.
* Dei
natura,
essentia
& sub-
stantia;

HIC aliqua expressius dice-
mus de Divinitate, ut par-
vulis gratificemur. Quando Deus
sincere ac religiosè cogitatur, viva
quædam & spiritualis substantia
* cogitatur, omnem creaturam
transcendens, prorsus intermina,
omnipotens, summè perfecta,
summè simplex, summè pura,

summè elegans, summè iucunda,
summè amabilis, summè gratiosa,
summè suavvis, summè deliciosa:
substantia per se substantia, non
aliunde esse habens, neque aliunde
dependens: fons existentia
his quæ sunt, fons vitæ his quæ
vivunt, fons sensus his quæ sen-
tiunt, fons rationis his quæ ratio-
nalia sunt, fons sanctitatis his
quæ sancta sunt, fons luminis his
quæ lucida sunt, fons perfectionis
his quæ perfecta sunt, fons deni-
que & causa omnibus bonorum
omnium: fons omnis dignitatis
& potentia, omnis virtutis & sa-
pientia, omnis venustatis & gra-
tia, omnis dulcedinis & lætitia,
æterna plenitudo totius beatitu-
dinis. Pij ita apud se philoso-
phantur de Deo. * Et quidem
Deus Pater, Deus Filius, Deus
Spiritus sanctus, non sunt tres dii,
sed unus Deus: unus in substan-
tia, trinus in personis. Gloriosa
Trinitas, Pater, & Filius, & Spi-
ritus sanctus, * unus est vivus ac
verus Deus increatus, invisibilis,
infiguralis, immaterialis, incom-
positus, impartibilis, indefensus,
incircumscriptus, id est, neque lo-
co, neque sæculo seu tempore ter-
minatus, neque intellectu com-
prehensus, utpote omnia replens,
omnia velut ambiendo termi-
nans, omnia sine ambitu conclu-
dens, super omnia existens. Ipse
ergò illocalis est, sui ipsius locus
est: intemporalis est, sine initio,
sine fine sempiternus est. Ipse est
incommutabilis, nulli alteratio-
ni,

ni, nulli perturbationi, nulli passioni obnoxius: semper tranquillus, semper idipsum permanens. Sic dispensat tempora & quæque mutabilia, ut tamen ad ejus æternitatem non accedant tempora, & ipse nunquam mutetur.

2.
Commen-
tationes
pæ do-
ctæ de
Dei Pa-
tentia &
Bonitate.
* Liberè
Deus ex
sola boni-
tate
creavit
universa,
per
varios
essentiæ
gradus.

Factor est omnium sæculorum sive temporum, Creator coeli & terræ, visibile omnium & invisibile. * Non ex necessitate aliqua, sed propter solam Bonitatem suam creavit omnia, dans rebus inanimis ut subsistant; plantis, ut subsistant & vitâ vegetativâ vivant; brutis animantibus, ut subsistant, vivant, ac sentiant; creaturis rationalibus, nempe Angelis & hominibus, ut subsistant, vivant, sentiant, atque intelligant. Sola Bonitas ejus causa est naturalium proprietatû, & bonorû omnium quæ in creaturis sunt. Nam cum boni proprium sit in alia se diffundere, & ipse Deus sit summè bonus ac substantiale bonum, derivat suam Bonitatem in omnia, indulgens ejusdem Bonitatis suæ radios cuique creaturæ juxta ejus captum atque aptitudinem: quemadmodum sol iste visibilis illuminat & permeat omnia inferiora, ut quodque eorum luminis virtutisque solaris consortium ac participationem in se admiserit. Igitur Deus propter Bonitatem suam, omnia quæ existunt deduxit ad esse ex nihilo: & adhuc multò plura, imò verò innumeros mundos, si veller, creare posset, cum sit essentiæ pelagus infinitum.

† Ipse mundum istum pulchrum condidit, ad exemplar illius pulcherrimi mundi, quem in sapientia sua habebat. Quem admodum enim peritus architectus domum exemplarem materia carentem mente continet, ad cuius similitudinem efformat domum materialem, tanquam exemplum & expressionem illius archetypi quod mente gerit: ita rerum omnium opifex Deus in sua æterna scientia exemplares divinasque ideas ac rationes habuit eorum quæ fecit: & quidquid ab eo creatum est, sive visibile sive invisibile sit, quia semper ab eo cognitum fuit, ab æterno in ejus mente atque intelligentia vixit. Hinc ait beatus Ioannes Evangelista: *Quod factum est, in ipso vita erat.* Quælibet ergo creatura prius in Deo existit, quàm in seipsa.

Enchiridij Parvulorû. Lib. 2.

Pulchritudo creaturarum elucet in Deo velut in exemplari imagine, & fabrica in archetypo.

Ioan. 1.

Non ita existunt in Deo res creatæ, sicut in propria natura: nam secundum hanc sunt corruptibiles, mutabiles, & egenæ; in Deo autem nihil corruptibile, nihil mutabile, nihil egenum est. Cum omnis creatura facta sit ex nihilo, ex se nihil est, & in nihi-

De modo quo omnia in Deo præexistunt, quæ tam ex nihilo facta & creata sunt.

+ Quomodo in Archetypo idearum divinarum omnis pulchritudo creaturarum exemplaria sit, disputant passim Scholastici ex Philosophis & sanctis Patribus apud D. Thomam 1. parte quæst. 15. totâ, quæ est de ideis in Deo. Citatur S. Dionysius de Divinis nominibus cap. 5. S. Augustinus locis valde multis, explicans de ideis divinis illud Ioannis 1. *Quod factum est, in ipso vita erat.* Boëtius de Consolatione Philosophiæ lib. 3. Metro 9. alloquens Deum:

Terrarum calig. sator, tu cuncta superna
Duci: ab exemplo: pulchrum pulcherrimu ipse
Mundû mente gerens, simulq; in imagine formans.

Ppp 2 lum

*Anchiri-
dij Par-
vulorū.
Lib. 2.*

lum mox redigeretur, nisi virtute & gratia Conditoris servaretur. Omne enim quod esse cœpit, etiā suapte naturā desinere potest. Se- paretur à rebus conditis quidquid corruptionem, imperfectionem atque indigentiam sonat; & jam elucescet quomodo sint in Deo. In cognitione Dei, sive in Deo, res omnes sempiternæ vivunt, & vita sunt. In essentia, inquam, Dei omnium rerum exemplaria sunt, & ipsa eadē divina essentia omnium rerum unū exemplar est. O quàm jucundum erit videre in illa gloriosa civitate, quomodo in Deo & multa unum sint, & unum multa!

3. Omnia ipsi Deo præsentia sunt, ipseq; omnibus præsens est: longè tamen ab eorum sensu, qui impij sunt, abest. Sanctis peculiaritèr & eximiè adest: quia in eis tanquam in templo suo per salutarem gratiam habitat. Omnibus rebus inest præsentia, potentia, substantia: nullius tamen rei immunditia contaminatur. Nihil ei immundum est, præter peccatum, quo ipse etiam non inquinatur.

*Nec tamè
infitur,
aut mu-
natur.* Sensibiles rerum sordes non secundum rationem, sed secundum sensum duntaxat sordes dicuntur. Quomodo autem Deus, qui æterna stabilitate incommutabiliter in seipso semper manet, omnibus rebus à se conditis insit substantialiter, sive per essentiam, cum tamen ipsæ res creatæ non sint in Deo per propriam naturā,

(nam quidquid per naturam seu essentiam in Deo est, hoc est ipse Deus) sensus humanæ mentis in hac vita percipere nequit. Scimus & dicimus ita esse; quomodo verò id sit aut fiat, nescimus.

Si quæritur ubi erat Deus antequam mundum conderet, rectè respondetur, quia in seipso erat, apud seipsum erat: & mundo condito apud seipsum est. Ipse ergò Deus ubique est; ubique sine situ, ubique sine sui divisione totus est: non in parvis parvus, sed in parvis & magnis sine quantitate vel mole magnus.

Scit omninò omnia: videt incorporeo oculo, & inscrutabili cognitione clarissimè cognoscit cuncta præterita, præsentia, & futura. Quando aliquis peccatum committit, Deus quidem illum peccaturum ab æterno præscivit: non tamen ille idèd peccat quòd Deus peccati ejus præsciens fuerit; sed potius eum peccaturum Deus idèd prævidit, quia omninò ille prava sua voluntate peccatum erat commissurus † Præscientia Dei non tollit libertatem

† Rev. P. Leonardus Lessius in docto & pio Opusculo de attributis divinis, & R. P. Gabriel Vasquez Commentarijs in 1. partem D. Thomæ, confirmat & illustrat ex Scriptura, sanctis Patribus, Concilijs orthodoxis, quæcunque hic pro solido fundamento devotæ pietatis de Deo Deique attributis adferuntur à R. D. Blosio Theologica dogmata. Esto exemplum in hoc dogmate pro consolatione anxiorum ob Dei prævisiones, quæ videntur necessitatem liberæ voluntati imponere. Citat Vasquez disput. 68. cap. 6. S. Iustinum quæst. Gentilium 58. *Nec causa est, ejus quod futurum est, prænotio; sed quod futurum est, causa est prænotionis, & S. Augustinū lib. 4. de Ge-*

de Genesi ad litteram cap. 32. Neque enim cogitatio fieri potest, nisi cognoscenda præcedant; & Severinum Boetium lib. 5. de Consolatione Philosophiæ prosâ 4. ubi inter multa sic ait: Præcognita liberis habent exitum. Nam sicut scientia præsentium, nihil his quæ fiunt; ita præscientia futurorum nihil his quæ ventura sunt, necessitatis importat. Si verò pius Leæon seu de hoc seu de alijs Dei attributis plura, pro suo gustu aut fructu volet, quàm hic solide & floridè prolata à Rev. D. Blosio, tum ex nominatis duobus Doctoribus, tum ex alijs petere poterit.

non im-
ponit ne-
cessitatem
rebus.

arbitrij nostri. Ipse accusandus non est dum iniquè aliquid agimus, licèt prævideat quid acturi simus: quemadmodum is qui in specula constitutus videt aliquem properare ad locum ingentium periculorum, sponteque suam ipsius necem accersere, cognoscit sanè quò ille properet, non tamen ob id in causa est quòd eò properet.

Deus bonæ voluntatis est præcognitor, non auctor: bonæ verò voluntatis & præcognitor & auctor est. Ipse mala fieri permittit, non cogit: & quidquid permittit, rectè justèque permittit, etiã si nos permissionis ejus ratio lateat. Ergò, sicut dicebamus, ipse omnia scit.

Omnia
intuetur.

Penetrat abditissima quæque, & occultissimas cordium cogitationes intentionesq; dinumerat. Non solum honesta, verum etiam inhonesta omnia purissimè pacatissimeque considerat. Quemadmodum enim sol, radijs suis cloacas illustrans, non earum sordibus inficitur: ita Deus citra aliquam sui injuriam intuetur & agnoscit quidquid fit, quidquid dicitur, quidquid cogitatur.

Ipse sine labore regit omnia quæ condidit. Sua admirabili providentia ordinat curatque minima & maxima, vilissima ac nobilissima: attingens à fine usque ad finem fortiter, & disponens omnia suaviter. Cujus sapientissimæ providentiæ suæ vestigia etiam ipsi rebus creatis in didit, ut illam in eis tenui quodam simulachro sese manifestantem agnoscere-mus. Videmus enim homines, jumenta, aves, & cetera animalia, naturali instinctu gerere curam foetuum à se editorum: illis parare lectulos, cubilia, nidos: eos alere, fovere, protegere. Quantâ diligentiam invigilat mater, ne infantulus suus, qui per se nondum satis tutè graditur, corruat, & se lædat! Quin & plantas atque arbuta conspici-mus folliculis, testisque duriusculis concludere ac veluti circum-munire suos fructus. Si tantâ providentiâ relucet in creaturis, quæ symbola veritatis sunt; quantam credere debemus esse in ipsa veritate, nempè in Craatore? Quis hæc attendens non laudabit Deum, non ei ex intimis animæ suæ medullis gratias aget, non se totum dispositioni ejus liberè committet ac tradet?

Ipse Deus suâ potentiâ, suâ sapientiâ, sua bonitate, exuperat omnium hominum atque Angelorum intellectum. Incircumscripti enim & infiniti Dei, incircumscripta atque infinita est potentia, sapientia, & bonitas: ob

Enchiridij Parvulorū. Lib. 2.

Omnia prudenter gubernat per singularem Providentiam. Sap. 8.

Infiniteudo & incomprehensibilitas Dei.

Enchiri-
dij Par-
vulorū.
Lib. 2.

Solu
Deu sese
ipsum
compre-
hendit.

idque neque homo, neque Ange-
lus (qui circumscripti finitque
sunt) eam comprehendere pos-
sunt.

Solus Deus integrè ipsam suam
potentiam, sapientiam & boni-
tatem, sive seipsum comprehen-
dit atque cognoscit: ipse sui ipsius
deliciosissima, substantialis, per-
petuaque fruitio, & sibi ipsi inter-
mina atque incommutabilis bea-
tudo.

6.

Invisibi-
liu Deu
ex se, vi-
sibiliu ex
gratia
per lumē
gloria in
caelo, ubi
Sancti vi-
dent Deu
sicuti est,
sed finito
modo.

Sancti Angeli, sanctæque ani-
mæ in cælum receptæ, vident qui-
dem Deum sicuti est, & cognos-
cunt eum pro suo captu gra-
duque; non tamen prorsus ipsum
Dei secretum intuentur, non plenè
Deum comprehendunt. In-
finitum Deum non infinitè, sed
finitè cognoscunt. Non omnia,
quæ in Deo sunt, & in Deo vi-
deri sciri que possunt, (ab ipso e-
nim Deo videntur & cognoscun-
tur,) vident aut sciunt: id namq;
creatæ finitæque intelligentiæ
captum excedit. Secundum hunc
sensum accipiendū est illud quod
dicere solemus, Deum vidisse, est
omnia didicisse. Omnia sanè:
non tamen sic omnia, ut is qui
substantiam Dei videt, dici pro-
pterea debeat, omnia, quæ in illa
relucent, & quæ cognoscit Deus,
cognoscere: hoc enim esset, scien-
tiam creaturæ æqualem scientiæ
Creatoris esse. Qui videt Deum,
licet intueatur & agnoscat omnia
quæ creavit Deus, non tamen in-
tuetur neq; cognoscit omnia quæ
creare potest Deus. Verba beati

Pauli Apostoli, quibus in calcæ
prioris Epistolæ ad Timotheum
asserit, nullum hominum Deum
vidisse nec videre posse, sic aptè
intelligimus, quati diceret, nul-
lum hominum Deum compre-
hendisse nec comprehendere pos-
se: quamquàm ita etiam accipia-
verba possunt, ut sensus sit, nul-
lum hominum vitâ sensitivâ in
hoc exilio viventium Deum vi-
disse, nec videre posse. Si con-
cedendum est, aliquos in hac pe-
grinatione substantiam Dei vi-
disse; etiam concedendum erit,
eos interim, dum Dei essentiam
contuebantur, † vitâ sensitivâ
non vixisse.

Porro in Deo nihil accidenta-
rium est. Bonitas, justitia, sa-
pientia, non accidentaria, sed
substantialis ei adest. In nobis
illa accedunt & abscedunt, at non
in Deo, qui inalterabilis immu-
tabilisque est. Ipse summè sim-
plex est, ob idque in eo non est al-
liud esse, atque aliud bonum, ju-
stum, sapientem esse: non est al-
liud in illo bonitas, justitia, sa-
pientia, & aliud essentia. Non
aliud est ipse, atque aliud quod in
ipso est: non inquam est aliud
Deus, & alius quod Dei est.

Et
† Beatam Virginem Mariam, Apostolum
Paulum, Moysen ferè pro exemplo adferunt,
quando agitur de visione Dei in hac vitâ.
Alij adveniunt Adamum, S. Augustinum, S.
Benedictum Patriarcham nostrum; de qui-
bus vide R. P. Gabrielem Vasquez in 1. part.
q. 12. art. 15. Vtrum aliquis in hac vitâ pos-
sit videre Deum per essentiam; ubi toradi-
spuit. 55. & 56. de hac necessaria à sensibus
abstractione ad Dei visionem in hac vitâ, &
de modo illius differit.

8. Et tamen quid omnino sit illa simplicissima, immutabilis, & aeternae Dei substantia, quae omni substantia superior est, quid omnino sit divinum illud ens quod omnia entia excellit, nos neque dicere neque comprehendere possumus.

Convenientius itaque quid non sit, quam quid sit ipse supersubstantialis & superintellektualis spiritus Deus, enuntiamus: semper agnoscetes, Deo inferius esse quidquid de eo dicere vel comprehendere potuerimus. Sed quem investigando non ut est invenimus, amando complectimur: ipse enim charitas est.

Essentia divina essentias rerum creaturarum tanto intervallo exsuperat, ut haec cum Deo collatae, non entia potius quam entia, dici debeant. Entia quidem, quia à summo Ente profecta sunt: non entia verò, quia ex se nihil sunt, ex se mutabilia sunt, & ab immensitate atque perfectione incommutabilis Dei in infinitum distant & deficiunt. Deus solus verè ac propriè est, qui non ab aliquo est, qui nec exordium nec finem habet, neque unquam mutatur. Propterea dicebat famulo suo Moyli: *Ego sum qui sum. Dices filiys Israel, Quis est, misit me ad vos.*

9. Quòd sacra Scriptura multa de ipso incommutabili & incorporeo Deo mutabiliter corporaliterque enuntiat, hoc utique facit, ut nobis, qui infirmi sumus, sese ac-

commodet. Deus in illa veluti balbutire dignatur, ut à parvulis balbutientibus intelligatur. Neque enim ad intellectualia & divina aliter commodè subvehi possemus, quam per verba nobis familiaria domesticaque. Attribuuntur itaque Deo oculi, aures, os, manus, pedes, somnus, oblitio, ira, furor, & consimilia; ut spirituales ejus operationes virtutesque significantur. Eadem ratione talia etiam Angelo & animae humanae plerumque accomodantur.

Eadem quoque ratione, illocali Deo locus adscribitur. Nam locus sive sedes Dei metaphoricè dicitur, ubi aliqua singularis & perspicua ejus operatio fit: † veluti est caelum, mens justitiae, & templum divino cultui dedicatum. In templo enim Divinitati consecrato divinae laudes decantantur, divina Officia peraguntur, & divina celebrantur mysteria, admirabili stupendaque Dei operatione ac virtute commendatissima: ibi thesaurus ille thesaurorum omnium dignissimus sacra Eucharistia asservatur. Quae quidem Eucharistia non figura veri corporis Christi, sed ipsum verum Corpus Christi est. Rectè tamen religiosa ejus perceptio dicitur figura futurorum: quia in futura

vita
† Si Deus ob singulares operationes in antiquo Testamento dicebatur peculiariter esse in Arca aut templo Salomonis, quanto magis in caelo, in anima iustorum; & in Ecclesijs Catholicorum, ob praesentiam sacramentalem & veram in Eucharistia.

Enchiridij Patrum Lib. 2.

velut ἀνθρώπων νοητά.

10. Sicut & localia, sicut sit immensus.

Esse Dei fontale, inenarrabile.

Facilius quid non sit Deus, quam quid sit dicimus, quam Theologi vocant. Nam per negationes.

Soluti vobis est, cetera ad verum comparata, non sicut & nihil sunt.

Exod. 3.

Corporalia per metaphoram de Deo enuntiantur.

Enchiri-
dij Par-
vuloꝝ.
Lib. 2.

vita non sub accidentiarum
specierum velamento participes
erimus Divinitatis, sicut modò ;
sed facie ad faciem Deum con-
templantes, Divinitate perfectè
fatiabimur. Tempore vitæ præ-
sentis in sumptione ipsius adorandæ
Eucharistiæ, pignus futuræ
gloriæ nobis datur.

CAPUT X.

*Trinitatis mysterium piè & Catho-
licè explicatur ad captum sim-
plicis contemplatoris.*

1. Quomodo concipi debet distinctio personarum
in una simplici natura Divinitatu.
2. Communia quædam omnibus personis divinis,
non obstante earum distinctio.
3. Propria & peculiaria personarum singularum,
prout inter se distinguuntur.
4. Lucunda societas & communicatio insepara-
bilis earum ad invicem.
5. Debent hæc etiam à simplicioribus fidelibus piè
ruminari: etsi non exigat ab eis Deus exactam eo-
rum intelligentiam, sed Catholicam reverentiam &
fidem.

QUOD suprâ paucissimis ver-
bis perstrinximus de beata
Trinitate, id repetitum diffusius
explicare libet. Pater, & Filius,
& Spiritus sanctus, non sunt tres
dij, sed unus Deus; unus in sub-
stantia, trinus in personis. Alius
Pater, alius Filius, alius Spiritus
sanctus. Tres sunt, & unum sunt.
Tres sunt Personæ, dictæ à Græ-
cis *hypostases*, id est substantiæ:
at trium personarum una est es-
sentia, una Divinitas. Latini
interpretes sæpè vertunt hyposta-
sim in substantiam: Theologi ta-
men Latini usurpant substantiam

Theologi-
ca expli-
catio de
Deo uni-
trino, con-
formis do-
ctrina
Scholasti-
ca & Sym-
bolo A-
thanasia-
no. Di-
stinctio
persona-
rum cum
unitate
naturæ.

pro essentia dicta à Græcis * *Vsa.* * *obole*
In ipsa Deitate & Trinitas unita-
tis, & unitas Trinitatis adoranda
est: oportet & Trinitatem Per-
sonarum in unitate substantiæ, &
unitatem substantiæ in persona-
rum Trinitate confiteri.

Ipsæ personæ suis proprietati-
bus hypostaticis ab invicem di-
stinguuntur. Patris proprietas
hypostatica est, quòd Filium ge-
nuerit, & in eo solùm à Filio dif-
fert. Filij proprietas hyposta-
tica est, quòd à Patre genitus
sit, & in eo tantùm differt à
Patre. Spiritus sancti proprie-
tas hypostatica est, quòd à Patre
Filioque procedat, & in eo differt
à Patre ac Filio. Pater gignit Fi-
lium, & spirat Spiritum sanctum:
Filius gignitur à Patre, & unà cū
Patre spirat Spiritum sanctum.
Spiritus sanctus spiratur à Patre
& Filio.

Ex his personalibus proprieta-
tibus apertè liquet, alium esse Pa-
trem, alium Filium, alium Spiritum
sanctum: quia Pater qui ge-
nuit Filium, non potest esse ipse
Filius quem genuit: & Filius qui
genitus est à Patre, non potest esse
ipse Pater, à quo genitus est: &
Spiritus sanctus qui à Patre Filio-
que procedit, neque Pater neque
Filius, à quibus procedit, potest
esse.

Proprietates hypostaticæ in
Trinitate, sive nomina persona-
lia, Pater, Filius, genitor, geni-
tus, Verbum, imago, proce-
dens, &c. non substantiam, sed
substi-